

Creu-me

La mare està servint la sopa mentre avisa que aneu en compte, que està molt calenta. La Clara ressegueix el moviment del cullerot fins que se li acosta al seu plat. Just en aquest moment, un altre soroll li fa desviar la mirada. El gest se li torça. El pare se n'adona.

—Clara, no comencem —li demana.

Però la nena ja s'ha aixecat de la cadira, amb la forquilla a la mà.

—No t'acostis Beth! Deixa'm en pau! —xiscla.

La Clara va reculant cap enrere tremolant. La forquilla li cau. Tanca els ulls i abaixa el cap.

De cop i volta, recupera l'alè i torna a seure a taula. Com si no hagués passat res.

—Quina bona olor que fa aquesta sopa! —exclama, amb una rialla.

El petit Arnau assenteix. I comencen a menjar, en silenci. S'acaben la sopa i la mare porta una truita de patates. Va repartint les porcions.

—Clara, passa'm el teu plat —li demana.

—Tu ets imbècil o què? Ja saps que no m'agrada la truita —li etziba la nena.

—Clara! no et tolero aquest to! —crida el pare, aixecant la mà.

La mare li llença una mirada de reprovació.

—Com que no t'agrada, bonica? Si és el teu plat preferit... —diu la mare amb un filet de veu.

—Estàs boja o què? —replica la nena.

—Ja n'hi ha prou! Cap a l'habitació! —ordena el pare, indicant el camí amb el dit.

La Clara s'aixeca, llença el plat a terra i se'n va cap a les escales fent saltironets. Al tercer esgraó es gira i xiuxiueja.

—Us mataré.

I continua escales amunt, cantussejant *les nenes maques al dematí...*

El pare prem els punys i la cara se li enrojeix.

L'Arnau comença a plorar. La mare se l'asseu a la falda i li diu que no passa res, que la Clara ha dit paraulotes i està castigada però segur que després demana perdó.

—Ja n'hi ha prou, Marta, no podem fer veure que no passa res —remuga el pare.

—Ara no és el moment —respon la mare, mentre talla la truita a trossets.

***

El to de la conversa ha anat pujant encara que la Marta, de tant en tant, emet un "shhh". Abans d'anar a la seva habitació s'han assegurat que la Clara dormís i la veritat és que semblava molt tranquil·la. L'Arnau ha caigut rodó. Només tancar la porta, la Marta ha retret al seu marit que hagi cridat a la filla. S'ha de mantenir sempre la calma, així ho diu la psicòloga, perquè sinó l'únic que aconsegueixes és incrementar la tensió. Però el Miquel opina que els nens han de saber qui mana a casa i no s'han de sortir sempre amb la seva.

—Shhh

—Crido si em dona la gana! —esclata el Miquel—. Que no veus que aquesta nena no hi toca?

—Recorda el que ha dit la doctora...

—No fotis, osti! Ja n'estic fins els ous d'amics imaginaris i de collonades.

—Shhh

El Miquel agafa aire pel nas però no té temps de replicar: el xisclet agut de la Clara fa que la mare surti corrents de l'habitació.

És impossible que ens hagi sentit, es repeteix la Marta. La porta és oberta i, déu meu, la Clara jeu a terra com si estigués desmaiada. O morta. La Marta se li acostava i la sacseja. La nena obre els ulls. Té una esgarrapada a la galta.

—Clara, bonica, et trobes bé?

—Sí, mami, la Beth m'ha tirat al terra però ja ha marxat.

—Va, fica't al llit, que vaig a buscar una mica d'aigua oxigenada.

La Marta aparta d'una manotada el Miquel, que s'havia quedat plantat com un estaquirot sota el marc de la porta.

***

Als matins, la Clara es lleva de molt bon humor. Es vesteix i prepara la motxilla mentre la Beth li fa llengotes. Li és igual. Sap que la Beth no li entrarà a dins del cos perquè no li agrada gens anar a l'escola.

Al principi no era així, al contrari, havien passat més d'un any amb bona harmonia. La Beth se li va aparèixer un dia, uns mesos després d'haver arribat a la casa nova, i li havia demanat per ser amigues. S'ho passaven molt bé perquè a les dues els encantava llegir llibres, sobretot de ciència ficció, i fer manualitats. La Clara desitjava arribar a casa i tancar-se a l'habitació amb la seva amiga. A la nit, la Beth s'estirava una estona al llit amb la Clara. Escoltava amb delit les històries que li explicava la mare i es premia molt fort contra el cos de la nena per poder robar alguna carícia de la Marta. Però li feia molta ràbia el petó al front, que només rebia la Clara. Continuaven sent amigues però cada cop era més evident la gelosia de la Beth. Fins que una nit, just abans que entrés la mare, la Clara va notar com alguna cosa li entrava a dins. I després va perdre el món de vista. La Beth havia après a posseir-la. Ho feia quan li donava la gana. Ja no jugaven ni llegien juntes.

La Clara, com cada matí, ha fet un petó a la mare i ha marxat cap a l'escola. Aquest és també el moment més feliç de la Marta, que veu un raig d'esperança. Com a mínim, a l'escola les coses van bé, els mestres diuen que la nena està atenta i els resultats són bons.

Avui, a la classe de llengua catalana han fet una activitat molt divertida: havien d'escriure una carta a qui volguessin. Primer de tot s'havia d'escriure la salutació, després explicar alguna cosa interessant i, al final, acomiadar-se de la persona i signar. La Clara ha començat la carta posant: "Estimada mare". Només arribar a casa l'ha tirat a la bústia. Ha trobat més encertat això que donar-li en mà.

***

Els caps de setmana de la Clara són imprevisibles. Però aquest dissabte ha començat de forma immillorable.

—Va, gandula! —li diu la mare, fent-li pessigolles— Que avui farem un dia de dones! Marxem d'excursió a Figueres!

—On és això? —demana la Clara, picant de mans.

—Molt lluny, molt lluny. Així que vesteix-te ràpid que marxem en uns minuts.

La mare surt de l'habitació i la Clara, molt riallera, li pregunta a la Beth si vol anar d'excursió.

La nena assenteix, una mica desconcertada. Potser estaria bé que tornessin a ser amigues. La veritat és que s'ho passava molt bé jugant amb la Clara.

Després d'esmorzar, s'acomiaden dels homes de la casa i pugen al cotxe.

El camí és llarg. Enfilen una carretera plena de revolts.

—Pregunta-li si falta gaire —ordena la Beth a la Clara.

—Mare, quan falta? —pregunta la nena, obedient.

—No comencem, eh?, que encara falta un bon tros. Va, que posarem música.

I totes tres canten a plens pulmons les cançons dels Amics de les Arts. Però de cop, la mare fa una frenada i aparta el cotxe de la carretera.

—Ai, que em sembla que he atropellat un guineu —diu esglaiada—. Clara, baixes tu a mirar?

—No. Baixo jo, vull baixar jo! —crida la Beth.

—Ai, Beth, què pesada. Sempre ho vols fer tot tu —remuga la Clara.

—Va, primer una i després l'altra —diu la mare, amb to conciliador.

La Clara obre la porta i s'aparta perquè passi la seva amiga. De seguida, torna a tancar i crida.

—Ara, mare!

El cotxe arrenca a tota velocitat. Durant uns segons no es diuen res.

—Clara, la veus?

—Cada cop més petita. Està cridant, alçant els braços.

La mare respira alleugerida. Obre la guantera i treu un tros de paper. Li allarga a la seva filla.

—Vas tenir molt bona idea, Clara.

La nena rellegeix la carta que va escriure ahir a l'escola:

"Estimada mare,

Tinc una idea per desfer-nos de la Beth. Ella sempre és a casa perquè no li agrada gaire sortir. Ja et vaig explicar que no li agrada anar a l'escola i per això et puc escriure aquesta carta. Penso que si anem molt lluny i la deixem a algun lloc no sabria tornar. És molt important que no parlem del tema a casa perquè sinó no voldrà venir.

Mare, creu-me, si us plau.

La teva filla que t'estima,

Clara"

A sota, la mare hi ha escrit amb bolígraf vermell: et crec.

La Clara no té temps de somriure perquè el cotxe fa un bot. Potser ara sí que han atropellat una guineu de debò.

—Queda't aquí, que baixo a mirar —diu la mare.

La Clara s'hauria estimat més no aturar-se. Es mor de ganes d'arribar a casa i poder estar sola, per fi, a la seva habitació. Se sent molt cansada; cada cop més. Se li tanquen els ulls.

—No ha estat res: un forat que no he vist —diu la mare, entrant al cotxe.

Es gira i mira dolçament la seva filla, que sembla sortir de la letargia. La Clara parpelleja i somriu, amb un rictus estrany.